

РЕШЕНИЕ

№ 107

гр. София, 05.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в публично заседание на 09.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **10728** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на М. Т. Х. , ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк][жилищен адрес] чрез адв. Н. Й. със съдебен адрес и адрес за кореспонденция [населено място], [улица], ет.1, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM 1424471/25.09.2025г., издадена от Д. Д. – инспектор при отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която на жалбоподател е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг" от ЗДвП - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността.

В жалбата е обективизирано искане за спиране на предварителното изпълнение на заповедта за прилагане на принудителна административна мярка. С определение №33658 от 15.10.2025г., влязло в сила на 24.10.2025г. съдът е спрял предварителното изпълнение по искане на М. Х. на ЗППАМ №GRAM-1424471/25.09.2025г по чл.171, т.1, б. „з“, б. „гг“ от ЗДвП, издадена от инспектор при отдел „Пътна полиция“ СДВР.

В жалбата се твърди, че оспорения акт е издаден в нарушение на процесуалните правила и материалния закон. Заявява, че от констативната част на ПАМ е видно, че е приложена спрямо жалбоподател ПАМ е за нарушение по чл.175, ал.2 от ЗДвП, която норма не съдържа състав на административно нарушение, същата е санкционна и неин адресат е единствено административнонаказващ орган. В АУАН, въз основа на който е издадена процесната заповед е описана същата фактическа обстановка, но твърдяното нарушение е квалифицирано като такова

по чл.140, ал.1, пр.1 от ЗДвП, а не по чл.175, ал.2 от ЗДвП, като посочените в заповедта фактически и правни основания не са идентични и не кореспондират по между си. По този начин в производството по издаване на заповедта е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, ограничаващо правото на защита на жалбоподател, който няма яснота и безпротиворечивост по отношение на сочената за нарушена правна норма, прослужила като основание за прилагане на ПАМ срещу него.

Също така твърди, че не е извършено нарушение на чл.140, ал.1, пр.1 от ЗДвП, тъй като от приложен договор за прехвърляне право на собственост в изпълнение на дълг от 28.02.25г, собствеността върху товарния автомобил е прехвърлена на „Интер Вийкълс“ ООД от „ОББ Интерлийз“ АД. „Интер Вийкълс“ ООД е търговец, придобил МПС с цел продажба, което се установява от предмета му на дейност, обявен в ТР при АВ, като прилага удостоверение за актуално състояние на дружеството. Намира, по аргумент на чл.145, ал.2 от ЗДвП, че приобретателят на автомобила „Интер Вийкълс“ ООД не е следвало да регистрира същия след придобиването му на 28.02.25г, тъй като е търговец и го е придобил с цел продажба. На следващо място счита, че липсват данни водачът-жалбоподател да е надлежно уведомен за служебната deregистрация на автомобила, в която хипотеза следва да се приеме, че не е налице нерегистрирано по съответния ред МПС. Акцентира и на невинността на водача, за когото следва да се приложи по-благоприятния закон предвид редакцията на приложената от органа санкционна разпоредба. Доводите се поддържат в съдебно заседание от адв. Й., която изразява становище, че не са налице материалните предпоставки за прилагане на ПАМ от вида на посочената в чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг" от ЗДвП. Във връзка с представено в с.з. писмено доказателство – заверено копие и оригинал за сравнение на административния акт, връчен на жалбоподател, моли съда да приеме, че в представения с административната преписка акт е нанесена корекция, с което съществено са накърнени правата на жалбоподател да разбере за какво точно нарушение му е наложена ПАМ, което е съществено процесуално нарушение, което не може да бъде saniрано в съдебното производство. Искане се отмяна на оспорената заповед. Претендира разноси по списък.

Ответникът - полицейски инспектор в отдел "Пътна полиция" към Столична дирекция на вътрешните работи, чрез юрк. К., в съдебно заседание и допълнително в писмени бележки, оспорва основателността на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Административен съд – София-град, III отделение, 67 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 25.09.2025 г. срещу М. Т. Х. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУН) № 4148602 за това, че на същата дата, около 11:45ч в [населено място] водачът управлява товарен автомобил Д. Докер с рег.номер С., собственост според СРМПС част 2 на ОББ И. ЕАД с БУЛСТАТ[ЕИК] и на Г. У. с БУЛСТАТ[ЕИК] по ул. А. М. с посока на движение от ул.3019-та към бул. С., като пред номер 5 е спрял за проверка и от справка в РСОД и в ОДЧ е установено, че управляваното от водача МПС не е регистрирано по надлежния ред, същото е със служебно прекратена регистрация по чл.143, ал.1б от ЗДвП на 02.05.2025г. За управляваното МПС има данни за договор за покупко-продажба с номер 897 от 28.02.2025г и същото не е прехвърлено в срок.

Извършеното нарушение е квалифицирано по чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП - водачът управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. При тези описани в АУАН данни е издадена процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг" от ЗДвП, с която за извършеното от М. Т. Х. нарушение на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. В хода на съдебното производство са приети като доказателства, документите, приобщени към административната преписка, включително допълнително представените от ответника доказателства за неговата компетентност. В съдебно заседание процесуален представител на жалбоподател представя оригинала на заповед, който жалбоподател е получил към момента на връчване, като от същия се установява, че нарушението е записано като такова по чл.175, ал.2 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна. Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2б не се издава и табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация на моторното превозно средство не се отнемат, ако глобата за извършеното нарушение бъде заплатена в момента на налагането ѝ. Когато в срока по чл. 171, т. 2б глобата за извършеното нарушение бъде заплатена, принудителната административна мярка се прекратява.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г./л.55/ министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП следните основни структури на МВР: 1. Главна дирекция "Национална полиция"; 2. Главна дирекция "Гранична полиция"-в района на аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи. От своя страна, на основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. /л. 54/, е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква "а" и т. 6 от ЗДвП, сред които по т. 1 полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел "Пътна полиция" при СДВР. В такова качество е издадена и оспорената заповед, видно от приложената на л. 69 Заповед № 513з-9567/13.09.2024 г. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган. Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване. Независимо от това, съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон.

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг" на ЗДвП (ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025г.), предвижда налагане на принудителна административна мярка временно отнемане на

свидетелство на управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Посочената разпоредба съдържа различни състави на нарушения, при които се налага едно и също административно наказание на водача. В конкретния случай не е индивидуализирано кое от включените в чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг" на ЗДвП нарушения е извършено посредством описаното в текстовата част на заповедта деяние. За разлика от съставите на същата по вид принудителна мярка, установени в чл. 171, т. 1 букви "а" до "ж" включително, които са конкретни – съдържат описание на деянието и фактическите съставомерни обстоятелства, новите основания по буква "з" препращат към административно наказателни разпоредби. По тази причина органът следва да опише не само фактите, които са установени с АУАН, но и да прецени кой състав на административно нарушение е осъществен. Правната квалификация се обективира в мотивите на административния акт, като в настоящия случай те не съдържат посочване на административно наказателна разпоредба – административното нарушение, за което е предвидено наказание отнемане на СУМПС. Цитираното в акта нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП не е сред предвидените в чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг". Тази липса на конкретизация означава неустановеност на посоченото в ЗППАМ правно основание, въз основа на което е упражнена компетентността, тъй като от нейното съдържание не може да се установи коя от посочените в чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "зз" на ЗДвП законови хипотези приема, че е налице административния орган. Съдът не може вместо административния орган да извърши правна квалификация на описаното в АУАН деяние, а единствено има задължения да провери дали тя е вярна или е допусната правна грешка. Пропускът на органа в тази насока не може да бъде саниран в хода на съдебното производство и води до извод за незаконосъобразност на заповедта, без да е необходимо да се обсъждат останалите доводи и възражения на страните. Още повече, че в случая административният орган при окомплектоване на преписката е представил на съда ЗППАМ №GRAM-1424471 от дата 25.09.2025г, съгласно която водачът е извършил нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП, а от страна на жалбоподател е представено в оригинал ЗППАМ със същия номер, връчен му на дата 25.09.25г, съгласно която водачът е извършил нарушение по чл.175, ал.2 от ЗДвП. И в двата случая обаче като предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „з“, б. „гг“ от ЗДвП е извършване на нарушение по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Съгласно чл.175, ал.2 от ЗДвП за повторно нарушение по ал.1 наказанието е лишаване от право да се управлява моторно превозно средство за срок от бмесеца или глоба 400лв. Съгласно чл.175, ал.3 от ЗДвП наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. Т.е. както правилно е изтъкнато от жалбоподател доколкото двата състава на административни нарушения са различни, спрямо жалбоподател са накърнени съществено неговите права да разбере за какво точно нарушение за ЗДвП му е наложена ПАМ и съответно адекватно да организира правото си на защита, което от своя страна представлява съществено процесуално нарушение, което не може да бъде санирано в настоящото производство.

Дори и да се приеме, че е извършена техническа грешка и действителната воля на издателя на ПАМ е прилагане на мярката по чл.171, т.1, б. „з“, б. „гг“ от ЗДвП за нарушение по чл.175, ал.3

от ЗДвП вр. чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП следва да се добави, че принудителната мярка е издадена и без да са разгледани възраженията по АУАН, представени от административния орган с преписката. Както изрично е записано в акта автомобилът е бил собственост на ОББ И. ЕАД и Г. У., съгласно данните, вписани в СРМПС. В акта също се съдържа информация, че за управляваното МПС има данни за договор за покупко-продажба на автомобила с прекратена регистрация от 28.02.2025г, което не е прехвърлено в срок. От съдържанието на последния, който е представен от жалбоподател с възражението по АУАН, се установява, че на 28.02.2025г страните по него-ОББ И. ЕАД /прехвърлител/ и И. В. ООД /приобретател/ са констатирани пълното изпълнение на договора за лизинг и уреждат окончателно отношенията си в тази връзка. Съгласно чл.2 вещта с всички нейни принадлежности е предадена на приобретателя преди подписване на договора и същият я придобива в състоянието, в която е. Съгласно чл.3 Приобретател се задължава да пререгистрира вещта на свое име и в съответния регистър в законоустановения месечен срок. Следователно собственик на товарния автомобил от дата 28.02.25г е И. В. ООД, представлявано от управителя Л. Д. П., който е имал задължение да извърши пререгистрация на вещта. Жалбоподател, който е управлявал превозното средство на 25.09.2025г не е имал умисъл за управление на МПС с прекратена регистрация, а този субективен елемент е задължителен елемент от състава на формалното административно нарушение - управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. Когато регистрацията се прекратява след уведомяване от Гаранционния фонд, което се извършва от административния орган, а не настъпва като последица по силата на закона, тогава се дължи уведомяване на собственика и/или на вписания ползвател. В случая няма данни собственик да е бил уведомен, че регистрацията на автомобила е служебно прекратена, както и няма данни М. Х. да е съзнавал, че управлява МПС, собственост на „Интер Вийкълс“ ООД, което е със служебно прекратена регистрация на дата 02.05.2025г.

След като субекта на принудителната административна мярка не е съзнавал, че управлява МПС с прекратена регистрация, то не може да се приеме, че деянието е виновно извършено, а отгук и че е налице основание за налагане на принудителна административна мярка до решаване на въпроса за налагане на административно наказание /на отговорността/. Административният орган, който налага принудителната мярка е длъжен да установи дали деянието е извършено при съзнаване на съставомерните фактически обстоятелства, защото по аргумент от чл. 171, т. 1, б. "з" от ЗДвП, административният акт се издава за извършено административно нарушение, а то по определението на чл. 6, ал. 1 от ЗАНН е виновно, противоправно неспазване на реда за държавно управление, за което е предвидено административно наказание, налагано по административен ред. Липсва преценка за съставомерността на деянието, констатирано с редовно съставен АУАН, под някой от съставите на административни нарушения, изброени в чл. 171, т. 1 б. "з" /ГГ/ от ЗДвП, което обективира и съществено процесуално нарушение, допуснато при издаване на административния орган, понеже е довело до неправилно приложение на материалния закон - упражняване на компетентност за налагане на принудителна мярка, без да е доказан нейния състав.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноски. Претендиращи са разноски в размер на 1 510, 00 лв. – 1 500, 00 лв. за адвокатски хонорар и 10, 00 лв. за държавна такса, за които са представени доказателства за реалното им извършване. Видно от приложения договор за правна помощ сумата от 1 500, 00 лв. е заплатена в брой, поради което по аргумент на т. 1 на ТР № 6/06.11.2013 г. по т. д. № 6/2012 г. ОСГТК на ВКС, вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка.

Основателно е обаче възражението за прекомерност на адвокатския хонорар, като с оглед правната и фактическа сложност на производството и обема и характера на извършената работа от процесуалния представител на жалбоподателя, възнаграждението за адвокат следва да бъде намалено до размера по чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, съгласно който "за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв. ". Предвид изложеното СДВР – юридическото лице в чиято структура е органът отговорник, следва да бъде осъдено да заплати на жалбоподателя разноски по делото в размер на 1010, 00 лв.

Предвид изложеното и на основание чл. 173, ал. 2 АПК, Административен съд – София град, III отделение, 67 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1424471 от 25.09.2025 г., издадена от инспектор към отдел „Пътна полиция“ в Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на М. Т. Х., ЕГН [ЕГН] от [населено място] разноски по делото в размер на 1 010, 00 (хиляда и десет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно на чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движение по пътищата.

СЪДИЯ: